עלון "דבר המלך"
לכבוד הקב"ה

הדלקת נרות: 4:47
יציאת שבת: 5:57
רביעי הבא: 6:31

פרשת בשלח

כל הבריאה כפופה לתורה ולעמלי התורה

וישוב הים לאיתנו

מובא במדרש רבה (ה,ה) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן תְּנָאִין הִתְנָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עִם הַיָּם שֶׁיְּהֵא נִקְרָע לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל, שכתוב:, וַיָּשֶׁב הַיָּם לְאֵיתָנוֹ (פירוש) לִתְּנָאוֹ שֶׁהִתְנָה עִמּוֹ

שואל אור החיים על המדרש (שמות יד,כז) וז"ל וצריך לדעת אופן התנאי אם היה (התנאי) ליוצאי מצרים, אם כן למה נרעש (התנגד הים) בפעם הזאת, כמאמרם ז"ל (שמו"ר כא ו) שהתריס (הים) כנגד משה ואמר לו אין אני נקרע מפניך שאני נבראתי ביום שלישי (של בריאת העולם) ואתה נבראת ביום ששי וכו', עד שנטה ה' ימינו על ימינו של משה, (ואם הקב"ה התנה תנאי שיקרע מה מקום לוויכוח) ועוד ליחידי סגולה היה נקרע (הנהר) בעל כרחו (ומדוע פה צריך תנאי)

כמו המעשה שמובא בחולין ברבי פינחס בן יאיר וכו', (מסכת חולין דף ז.) רבי פינחס בן יאיר היה הולך לפדיון שבויים פגע בנהר גינאי אמר ליה גינאי חלוק לי מימך ואעבור בך אמר לו [המלאך שממונה על הנהר -תוס שם] אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות רצון קוני שציוני לעבור בנהר מששת ימי בראשית אתה ספק עושה ספק אי אתה עושה שאולי לא תצליח לפדות את השבויים אני ודאי עושה אמר לו רבי פינחס בן יאיר לנהר אם אי אתה חולק עצמך לשניים גוזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם חצה הנהר את עצמו לשתיים היה אדם שנשא חיטים למצות אמר לנהר תחצה גם לזה שעסוק במצווה, היה ישמעאלי שהתלווה אליהם אמר לנהר תחלוק גם לו שלא יאמרו כך עושים לבני לוויה ,חלק גם לו.

אמר רב יוסף כמה גדול הוא ממשה ושישים רבוא שבקריעת ים סוף הים נקרע פעם אחד ופה נקרע הים שלושה פעמים.

שואל אור החיים הקדוש אם לא התנה שיקרע רק בים סוף מה כוחו של רבי פינחס בן יאיר עליו השלום להתגבר על מעשה בראשית יותר ממשה רבנו ושישים רבוא שהיו יחד עם משה:

ומתרץ אור החיים תנאי זה איננו תנאי פרטי בקריעת ים סוף אלא הוא בכלל התנאים שהתנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא, ולזה תמצא כמו כן בשמים ובארץ ובכוכבים ובשמש וירח שלטו עליהם הצדיקים יחידים,[כגון יהושע ומשה שהם יחידים שהעמידו את השמש] ואין צריך לומר מרובים [כלומר כל שכן לעם ישראל כולו ביחד ששלטו על הבריאה ונעשו להם ניסים הפך הטבע וזהו חוק מחוקי הבריאה שצווה ה' להם בעת הבריאה ,והנה ביציאת ישראל ממצרים עדיין לא קבלו התורה ואין צווים של אלה שהיו ביציאת מצרים לפעול שנוי סדרי טבע, כיון שלא היה להם את כח התורה ולכן לא הסכים הים להיחלק להם וטען למשה אתה נבראת בשישי ואני בשלישי, זה רמז הים כי אינו בן תורה שאם היה בן תורה הנה הוא קודם לו, כי התורה קדמה לכל בריאת העולם, ולזה נתחכם ה' והוליך ימינו לימין משה פירוש הראהו לים כי הוא בן תורה המתייחס לימין שכתוב (דברים לג ב) "מימינו אש דת למו" וכשראהו תיכף ומיד נקרע כתנאי הראשון, **ולזה (ולכן) כל צדיק שיעמוד אחר קבלת התורה, יבקש מנבראים לעשות רצונו יוכל לכופו על כך** , כפי שרואים מהמעשה לעיל שכשלא רצה להיחלק לרבי פינחס בן יאיר ולמתלווה עמו רצה לקונסו, ופחד הים ממנו:

אנו רואים מדברי "אור החיים" את כח התורה שהרי משה רבנו ושישים רבוא לא רצה הים להיקרע לו כיון שעדין לא קבלו את התורה ואלו לרבי פינחס בן יאיר שהיה יחידי נקרע הנהר כיון שהיה לאחר מתן תורה והיה לו את כח התורה

מובא בזוהר הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם כלומר שתכנן את העולם לפי התורה וממלא קבע חוק שהבריאה כפופה לעמלי התורה

מסופר על בחור מישיבת פוניביז' שאהב מאד לשמוע את השיעורים של המשגיח והקפיד מאד לשמוע כל את כל השיעורים שלו יום אחד בא למשגיח ושאל אותו אימו צריכה להגיע בשעה חמש אחה"צ מארה"ב לישראל בטיסה ישירה והוא צריך ללכת לקבל את פניה בשדה תעופה ומצד שני יש את השיעור של הרב האם לבטל תורה וללכת לקבל את פניה של אמו או לשמוע את השיעור ענה לו הרב שוודאי שאתה צריך לקבל את פניה של אימך גם על חשבון זה שלא תוכל לשמוע את השיעור, הבחור ביום המיוחל אמר לעצמו אני יקדים להגיע בשעה שלוש לנמל תעופה ואולי המטוס יגיע בשלוש ואז אני ירוויח גם כיבוד אב ואם וגם את השיעור ואכן כך עשה ולשמחתו המטוס הגיע בשלוש במקום בחמש הבחור לא הסתיר את התפעלותו מהשגחת הבורא

והלך לטייס ושאל אותו הסבר לי מה קרה שהגעת שעתיים לפני הזמן הטייס אומר לו איני יודע להשיב לך כבר עשרים שנה אני בקו הזה אף פעם לא קרה לינשהקדמתי בשעתיים ואין לי הסבר לכך וזהו דברי האור החיים שהתורה כפופה לעמלי התורה וכיון שבחור זה בכל מאודו רצה לקיים מצות כיבוד אב ואם וגם לשמוע את השיעור הקב"ה שינה עבורו את סדרי הטבע הרגילים

להן סיפורים על כח התורה השומר שלא יפגעו ומרפא חולים

הרב פיינשטיין זצוק"ל אני לומד תורה לשמה לא יתכן שיפגע הילד סח הגאון הצדיק רבי משה ניישלוס זצ"ל, אב"ד סקוירא, בהספדו על רבנו מרן פוסק הדור הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: אדם הולך בגרנד סטריט בניו יורק, ולפתע רואה ילד רודף אחר חברו לתפסו. הלה פרץ בין המכוניות החונות וחצה את הכביש בריצה. הרודף מיהר אחריו, ורכב שהגיח במהירות פגע בו והעיפו למרחק כחמישה עשר מטרים, כשכיפתו פורחת באוויר. מיד התגודדו עוברים ושבים סביב הילד, והזעיקו אמבולנס. חשב אותו אדם: "געוואלד, ילד יהודי רחמנות!" נזכר שהוא ממש לפני בית רבנו, והלוא אמרו: "מי שיש חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים!" ב"ב קטז.) מיהר ועלה ונקש בדלת. הדלת נפתחה על ידי רבנו. ראהו בחוורונו ובהילותו, ושאל: "מה קרה, על מה הבהלה?" ענה: "שני ילדים רצו – חצו את הכביש – מכונית פגעה באחד – מצב אנוש"- "היכן?", חקר רבנו. "פה, למטה, מתחת לבית!" "הזעיקו אמבולנס?" "כן". "ייקחוהו לבית החולים. על מה הרעש?!" "אבל הוא ילד יהודי!" קרא. "מי סיפר לך? אינו יהודי!" קבע רבנו. "במו עיני ראיתי את כיפתו עפה!" "לא היתה זו כיפתו", הפטיר רבנו, ושב לתלמודו. תמה, והחליט לחקור בדבר. מצא אדם שראה הכל מתחילה ועד סוף, וסיפר: ילד נכרי רדף אחרי ילד יהודי להכותו, וברח מפניו. הצליח לחצות את הכביש בשלום, ובתוך כך עפה כיפתו מראשו. השייגעץ רדף אחריו, ונפגע על ידי המכונית – ממש כדברי רבנו1 אבל מהיכן ידע? רוח הקודש גלויה! עלה, וסיפר. רבנו לא התפעל. "לא נביא אני ולא בן נביא", אמר. "אבל אני לומד תורה בהתמדה ויגיעה, והתורה מגינה ומצילה. הבנתי, שלא יכול להיות שילד יהודי יפגע מתחת לביתי!"... (קול התורה, ויגד משה)

תורתו של הב"ח מבריאה את הנמצאים סביבו

מספרים על הגה"ק רבנו יואל סירקיש (המכונה בראשי תיבות "ב"ח" על שם ספרו המפורסם "בית חדש" על הטור) שכל חולה שהיה בעירו היו מביאים אותו לביתו של הב"ח ומניחים אותו סמוך לו בשעה שהוא לומד הלכה, וכל חולה שהניחו אותו בארבע אמותיו של הב"ח מיד היה מבריא. הסיבה לכך היא: שמיום שחרב המקדש הקב"ה משרה את שכינתו דווקא בתוך ארבע אמותיו של מי שלומד הלכה כנ"ל. כיון שהב"ח למד הלכה בקדושה גדולה והשכינה שרתה בארבע אמותיו וריפאה כל חולה שהגיע לשם. (אמרי נועם ח"ב).

סיפר רבי יעקב טייטלבויים ז"ל שהיה עובדא בדידיה בעיר וינה בירת אוסטריה. שלושה חדשים אחרי שהגרמנים ימ"ש ספחו את וינה, הופיעה לפניו אישה אחת בקול בוכים ואמרה שחטפו את בנה יחידה ואין היא יודעת אנה הלך. כבר שבועיים שעברו מאז ראתה אותו בפעם האחרונה, ואין היא יודעת מה לעשות. ענה לה הרב כל המקבל עליו עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, שאל אותה הרב האם את מבטיחה שאם בנך ימצא הוא יתמסר ללימוד התורה?? ענתה לו האישה בלי היסוס, כן רבי אני מסכימה. אמר לה הרב א"כ צאי וחפשי אותו וודאי שתמצאי אותו בע"ה. מספר הרב שהאישה יצאה מביתו ותוך שעה שבה עם בנה. וכיצד זה קרה?? מייד שיצאה מבית הרב הלכה לתחנת המשטרה הקרובה. חדורת אמונה מדברי הרב, ואמרה להם בתקיפות תנו לי את הבן שלי. הקצין שהיה שם התפרץ כנגדה אבל היא לא נבהלה, ואמרה שוב בתקיפות תנו לי את הבן שלי. הקצין שאל אותה לשמו של בנה ולאחר שנכנס לחדר השני חזר כעבור דקה עם בנה, סופו של הסיפור שהאישה שלחה את הבן לארץ ישראל ללמוד תורה וכך ניצל מהשואה

עמל התורה סיפר מחכמי מרוקו סיפור מופלא: בילדותו התקשה לרבינו בהבנת דברי המהרש"א על תוספות אחת ממסכתות הש"ס,וכשלא הצליח להבין את דבריו, התחיל לבכות, דלת בית המדרש נפתחה, וזקן הדור פנים, לבוש בג'לאביה, נכנס, שאלו הזקן: למה אתה בוכה? רבינו היה בטוח שאותו זקן אינו בקי בנבכי הסוגיות, בוודאי לא בדברי התוספות, על אחת כמה בדברי המהרש"א. על כן התחמק מלענות לו, לאחר הפצרות מרובות ענה לו רבינו, והזקן הסביר לו את דברי התוספות סצורה כזו שדברי המהרש"א היו ברורים ביותר. מיד לאחר מיד לאחר מכן נעלם הזקן. באותו הלילה הגיע הזקן בחלומו, ואמר לו: כי הוא היה המהרש"א, וכי נשלח משמיים להסביר לו את התוספות כהערכה לכך שהוא יגע ועמל בלימוד התורה הקדושה.

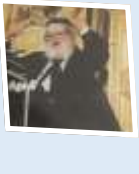

שבת שלום ומבורך

סיפורים מחזקים-

להגיע לשיעור דף היומי לחנך את הילדים

מַעֲשֶׂה שֶׁאֵרַע בְּאָדָם שֶׁהִקְפִּיד מִדֵּי עֶרֶב לְאַחַר עֲבוֹדָתוֹ לָלֶכֶת וְלִשְׁמֹעַ שִׁעוּר בַּדַּף הַיּוֹמִי. וְאָכֵן כָּל עֶרֶב, בְּשָׁעָה שְׁמוֹנֶה, לְאַחַר שֶׁהָיָה מְסַיֵּם עֲבוֹדָתוֹ וְחוֹזֵר לְבֵיתוֹ, הָיָה סוֹעֵד אֲרוּחַת עֶרֶב וְלִקְרַאת הַשָּׁעָה תֵּשַׁע הָיָה מֵשִׂים פְּעָמָיו לַשִּׁעוּר.

אוֹתוֹ סוֹחֵר שֶׁעֲיָפוּתוֹ הָיְתָה רַבָּה עַד מְאֹד, מִסְפַּר דַּקּוֹת לְאַחַר תְּחִלַּת הַשִּׁעוּר הָיָה עוֹצֵם עֵינָיו וְנִרְדָּם עַד סוֹפוֹ שֶׁל הַשִּׁעוּר. הָרַב, שֶׁשָּׂם לֵב כִּי מִזֶּה תְּקוּפָה אֲרֻכָּה אָדָם זֶה יָשֵׁן לוֹ שְׁנַת יְשָׁרִים כְּמֵעֵת מֶשֶׁךְ הַשִּׁעוּר כֻּלּוֹ, נִגַּשׁ אֵלָיו וּבְפִיו הַצָּעָה: "רְאֵה, חֲבִיבִי, אֶת אוֹתוֹ לְמוּד בַּדַּף הַיּוֹמִי אֲנִי מוֹסֵר גַּם בַּבֹּקֶר, מִשָּׁעָה 5:00 עַד הַשָּׁעָה 6:00, וּלְאַחַר מִכֵּן אָנוּ מִתְפַּלְּלִים שַׁחֲרִית. הַצָּעָתִי לְךָ: לֵךְ לִישֹׁן שְׁנַת יְשָׁרִים מֵקֶדֶם בָּעֶרֶב וְלַשִּׁעוּר תְּגִיעַ כַּאֲשֶׁר הִנְּךָ עֵרָנִי. אֵינֶנִּי חוֹשֵׁב שֶׁכַּאֲשֶׁר אַתָּה נִרְדָּם עֶרֶב עֶרֶב בַּשִּׁעוּר תּוּכַל לְקַבֵּל עַל כָּךְ שָׂכָר מִשָּׁמַיִם, שֶׁמִּתִּי לֵב שֶׁמִּדֵּי עֶרֶב מִתְּחִלַּת הַשִּׁעוּר וְעַד סוֹפוֹ אֵינְךָ מִתְעוֹרֵר אֲפִלּוּ פַּעַם אַחַת. עַל כֵּן שָׁמַע לַעֲצָתִי וְתִהְיֶה נִשְׂכָּר מִלְּמוּד דַּף הַיּוֹמִי וּמֵהֶבָּנַת הַגְּמָרָא." מַגִּיד הַשִּׁעוּר חָשַׁב שֶׁאֵין הַצָּעָה טוֹבָה מִזּוֹ, אַךְ לֹא כָּךְ חָשַׁב הַסּוֹחֵר. "לֹא, הַצָּעָתְךָ אֵינָהּ טוֹבָה לִי וְאֵינִי יָכוֹל לְקַבְּלָהּ." "מַדּוּעַ?" - שָׁאַל הָרַב - "הֲרֵי רַק כָּךְ תּוּכַל לְהָבִין אֶת דִּבְרֵי הַגְּמָרָא."

נֶאֱנַח הַסּוֹחֵר וְעָנָה: "מִדֵּי עֶרֶב כַּאֲשֶׁר אֲנִי שָׁב לְבֵיתִי, אִשְׁתִּי מַגִּישָׁה לִי אֶת אֲרוּחַת הָעֶרֶב. מֵרֹב עֲיָפוּתִי אֲנִי נִרְדָּם וּבְקֹשִׁי אֲנִי מַצְלִיחַ לִהְיוֹת עֵרָנִי בִּזְמַן הָאֲרוּחָה, וְלִקְרַאת הַשָּׁעָה תֵּשַׁע אֲנִי אוֹזֵר כֹּחַ אַף עַל פִּי שֶׁאֲנִי בְּשִׁיא הָעֲיָפוּת. לְפָנַי מִשָּׁה מֻצָּעַת, הַחְמוּם פּוֹעֵל וּבַחוּץ הַגֶּשֶׁם מַכֶּה בַּחַלּוֹן, וְהִנֵּה אֲנִי עוֹשֶׂה מַאֲמָץ עֶלְאִי, עוֹזֵב אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהוֹלֵךְ לַשִּׁעוּר.

"בְּאוֹתָם רְגָעִים יְלָדַי רוֹאִים אֶת כָּל הַמַּחֲזֶה. רוֹאִים אֶת הָעֲיָפוּת, חָשִׁים אֶת אֲפִיסַת הַכֹּחוֹת שֶׁבִּי וּמַבִּיטִים בְּאַבָּא שֶׁלָּהֶם הָאוֹזֵר כֹּחוֹת גּוּף וָנֶפֶשׁ וְעוֹשֶׂה מַאֲמַצִּים עֶלְאִיִּים לָלֶכֶת לַשִּׁעוּר, וּבְנִימָה לְבֵית צֵאתִי אֶת הַבַּיִת אֲנִי מְבָרֵךְ אוֹתָם בִּבְרִכַּת 'יַלִּיקָה טוֹב!' וּבָרֶגַע אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת בְּנִי הַקָּטָן זוֹעֵק: 'אַבָּא הוֹלֵךְ לִלְמֹד בְּכוֹלֵל עֶרֶב!' הַמַּחֲזֶה הַקָּבוּעַ הַזֶּה, הָרְגָעִים הַלָּלוּ הֵם הֵם שֶׁחֲרוּטִים בְּמֹחָם שֶׁל יְלָדַי וּמַחְדִּירִים לְלִבּוֹתֵיהֶם מַהִי עֲמָלָהּ שֶׁל תּוֹרָה. דְּיוּקָן אֲבִיהֶם זֶה נִשְׁאָר לָנֶצַח. "וְזוֹ הַסִּבָּה, כְּבוֹד הָרַב, שֶׁאֵינִי יָכוֹל לְהַגִּיעַ לַשִּׁעוּר מֵקֶדֶם בַּבֹּקֶר בְּשָׁעָה חָמֵשׁ לְפִי עֲצַת הָרַב. אֲמָנָם אֲנִי אֲחַיֶּה יוֹתֵר עֵרָנִי וְאוּלַי אֲבִין אֶת הַגְּמָרָא אַךְ יְלָדַי, כְּבוֹד הָרַב, כֵּן, הַיְלָדִים לֹא יִרְאוּ אֶת מְסִירוּת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל אֲבִיהֶם לְמַעַן לִמּוּד הַגְּמָרָא. הֵם אֲמָנָם יִשְׁמְעוּ שֶׁהָלַכְתִּי לַיַּדַּף הַיּוֹמִי, אַךְ לֹא יַרְגִּישׁוּ בְּכָךְ, הַדָּבָר לֹא יִהְיֶה חָרוּט עַל לוּחַ לִבָּם. וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הָרֵי בּוֹחֵן לִבּוֹת וּכְלָיוֹת, הוּא כְּבָר יֵדַע מַחְשְׁבוֹתַי וְהִשְׁתַּדְּלוּתִי וּבְוַדַּאי לֹא יִקַּפַּח שְׂכָרִי.

הענוה של שני גדולי עולם.

צדקותם ושפלות הברך הנפלאה של חכמי ישראל בכל הדורות (וכך יהי עד בוא הגואל) הייתה משפיעה על הכלל והפרט, וכל יהודי אף הפשוט שבפשוטים חרד היה למצוא פיהם ונזהר כמו מאש מלפגוע בכבודם. עובדא מעניינת ראינו בדור האחרון על שני גדולי עולם המראה לנו טפח מצדקותם המופלאה, היה זה בשנת תשל"ז, לאחר פטירתו של ראש ישיבת "פורת יוסף", מרן הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל התכנסו חכמי ורבני הישיבה, והחליטו למנות את מרן הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל לראש הישיבה. אולם הרב צדקה סירב בענוותנותו לקבל את המינוי, וטען כי ידידו מרן הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל הוא זה זה שראוי למנוי. אך גם רבי בן ציון אבא השאול סירב בנחרצות. השניים "התווכחו" והפצירו איש ברעהו כי הוא היותר ראוי לשמש כראש הישיבה. עד שעמד הגר"י צדקה ואמר: "ראש הישיבה צריך להיות גם מורה הוראה ופוסק, אשר על כך ראוי שמעלת כבוד תורתו יקבל את התפקיד, לא אני!" נענה רבי ציון אבא שאול ואמר: "לדבריך שאני פוסק – אם כן הריני פוסק כעת שכבוד תורתו יהיה לראש הישיבה!". במשך שלושה שבועות לא נתמנה איש לראשות הישיבה, עד שנענה הגר"י צדקה להפצרות הגרב"צ אבא שאול, וקיבל על עצמו את המשרה, בתנאי שרבי בן ציון יכריע עמו בכל השאלות שתעלינה על סדר יומה של הישיבה. ומאז, ניצבו השניים, זכר צדיקים לברכה, עשרות שנים על משמרתם, וניוטו בקרני הודם ובמסירות נפשם את הישיבה הקדושה, ואישם מבעירה עד עצם היום הזה!. (מתוך הספר 'והערב נא')

הקציר של חיטים למצות הציל מהמחבלים .

הלילה של אותו יום חמישי, י"ט בתמוז תשע"ד, היה חשוך, אפל ושקט. ירח וכוכבים מנצנצים שייטו בדממה בשמים, ונראה היה שכולם נמים את שנתם ברוגע ובשלווה. אבל כל מי ששהה באזור בזמן הקרוב לעזה, בימים אלו שכידוע היו בעיצומה של המלחמה האחרונה, ידע שהשקט הוא רק אשליה מטעה לא נכונה. השקט הזה היה עלול להיות זמני, חייבים להישאר דרוכים, אסור לתת לדממה הזו להפיל איש בפח, שכן נמנום או תרדמה עלולים לגבות מחיר דמים. ואכן, מעט לפני עלות השחר, בשעה ארבע ושלושים לפנות בוקר, התעוררו כל הכוחות באזור באחת... תנועה חשודה נרשמה מכיוון השדות שליד קיבוץ סופה, משהו הפר את השקט הפסטורלי, מישהו זז שם ומתנועע בשטח הריק, ולמישהו הזה מצטרף עוד אחד... ועוד אחד, ועוד אחד... לחיילים ברור היה שלא מדובר באנשי קיבוץ סופה, שהחליטו לצאת לטיול קטנטן אמצע הלילה, גם לא באורחים נחמדים שבאו לבקר ולהתאוורר קצת במרחב הפתוח. אין ספק שמדובר כאלו שהכוונות שלהם נוראיות... למחרת שמענו כולנו על רגעי הדרמה, שבהם נלכדה חוליה בת שלושה עשר מחבלים, שצצה פתאום מתוך מנהרה, סמוך לקיבוץ סופה – אחד מיישובי 'עוטף עזה'. למחרת ידענו כולנו שנמנע פיגוע גדול, בחסדי השם, אבל באותם רגעים שלטו הבלבול וחוסר הוודאות בכול. מתוך שלושה עשר המחבלים רובם חוסלו, חלקם נלכדו או הוברחו, אבל מה אם אחד הצליח חס ושלום להתחמק ולהיכנס ליישוב? היישובים כרם שלום, סופה וחולית, קיבלו הוראה להסתגר בבתים, עד שהתברר שהשטח נקי, ברוך ד'. אכן לא קרה דבר, והפיגוע הנורא נמנע. רק מאוחר יותר התברר, שחוליית המחבלים שהגיחה בשדות שליד סופה הגיעה ממנהרה שנחפרה מעזה עד למקום הזה, החוליה יצאה דרך המנהרה, ותכננה לעשות את דרכה בחסות החשיכה עד ליישוב. התכנון שלהם היה, שכשהיהודים שם יקומו בבוקר, הם יגלו שלושה עשר מחבלים, שהגיעו במטרה להרוג ולחטוף רח"ל. בחסדי שמים נתפסו המחבלים בזמן. חלק מהם נורו ואחרים נפצעו, כשהם מנסים לחזור דרך מנהרה שממנה יצאו. כולנו שמענו, כולנו הודינו לקב"ה על הנס הזה, שהצטרף לשרשרת הניסים הרבים שזכינו בהם במלחמה. הציבור ברובו, מן הסתם, לא ממש ידע איפה זה קיבוץ סופה, היכן נחפרה המנהרה ועד כמה הסיפור הזה מרגש ומפעים. אבל לא כולם עברו לסדר היום מהר כל כך, היו כאלו שהסיפור המופלא הזה הפעים את רוחם, וגרם לנשמתם להיעתק בהודיית אין קץ... היו אלו כמה יהודים ממרכז הארץ, שהיו במקום לפני ימים ספורים. אותם יהודים ידעו היטב, שהם המחבלים היו יוצאים מעט קודם, ייתכן שהם היו מצליחים להפיק את זממם הנורא, והסיפור היה נגמר אחרת, חס ושלום. מה בכלל מביא יהודים חרדים מהמרכז לשדות של קיבוץ השוכן ב'עוטף עזה' דווקא בזמן מלחמה, וחלק גדול מהתושבים עוזב? ומה גורם להם להישאר במקום במסירות נפש, תוך סיכון חייהם? הסיפור של היהודים האלו מתחיל עוד קודם לכן, בחודש אייר, כשגשמים בלתי צפויים מפתיעים את כולם. אבל בעוד אצל רובנו, מלבד ההפתעה, לא הייתה לגשמים אלו כל משמעות, הרי לגבי שדות חיטה רבים הייתה לגשם הזה משמעות של נזק אדיר. החיטים, שבתקופת תמוז, בערך, נקטפות ונשמרות לפסח של שנה הבאה, נפסלו על ידי הבד"ץ של העדה החרדית בירושלים, בגלל הרטיבות שחדרה אליהם מהגשמים. בשנה זו, שהיא השנה השישית, קוטפים חיטים לשנתיים, בגלל שנת שמיטה, ולכן היה צורך דחוף לחפש שדות חילופיים, שיוכלו לספק את החיטים שתיקצרנה ותישמרנה בעבור המצות של פסח תשע"ה ותשע"ו. משגיחי הבד"ץ תרו את הארץ לאורכה ולרוחבה, בניסיון למצוא שדות חיטים, שהגשם לא פסל אותם מלהיות ראויים למצות. חיטים כאלו נמצאו בסופו של דבר ביישובי 'עוטף עזה', בקיבוצים סופה, צאלים ועוד. שם החיטים הבשילו מאוחר יותר, בזמן הגשמים החיטה הייתה עדיין הירוקה ו'צריכה לקרקע', כך שהיא לא נפסלה. השלב הראשון של חיפוש אחר חיטה הראויה הסתיים, כעת הגיע השלב השני, שגם הוא היה קשה כקודמו ואולי אפילו יותר. השלב הזה היה כרוך במסירות נפש של ממש, ובעשייה לא קלה כלל – קצירת החיטים במקום כה מסוכן, בזמן של מלחמה. אבל היות שלא היה שייך לדחות את הקצירה לא נותרה ברירה אלא להתפלל שד' ישמור על הקוצרים והמשגיחים. ולצאת למלאכת הקודש הזו, לקצור חיטים בעבור המצות שיאכלו רבבות יהודים בשנתיים הבאות של חג הפסח. משגיחי הבד"ץ יצאו, יחד עם יהודים שומרי תורה ומצוות, לקטוף את החיטים. משגיחי הבד"ץ שהסתובבו במקום שמרו שהחיטים תיקטפנה כמו שצריך, וכיוונו את היהודים להפעיל את הקומביין על פי הוראת רבני העדה החרדית. גם ליד הנהג ישב משגיח של הבד"ץ, כשהוא משגיח על החיטים לאורך הנסיעה. העבודה הייתה בשדות החיטים, כשהשטח פתוח לגמרי. המצב – מצב של מלחמה, כשהאויבים מנסים לזרוע הרס והרג ככל היותר. אין ספק שהשדה הפתוח הוא אחד המקומות המסוכנים ביותר לשהות בו בזמן כזה. ואכן, קצירת החיטים לא הייתה פשוטה כלל וכלל.. הייתה זו חוויה שלוותה בתפילת הדרך, מתח רב ולא מעט חדרה. במשך הזמן שבו קצרו היהודים את החיטים, ניסרו לא אחת אזעקות את השלווה שברחבי האזור. לקוצרים ולמשגיחים לא היה אפילו שטח מוגן להיות בו. בזמן הקצרצר שעמד לרשותם, מרגע הישמע האזעקה עד נפילת הטיל, הם נאלצו לשכב על הקרקע, כשידיהם על הראשים, ובשטח הפתוח נשמעו שריקות הטילים העפים מעליהם... אבל גם המלאכה הזו, עם כל המתח והסיכונים הכרוכים בה, הסתיימה בעזרת ה'. החיטים נקצרו והונחו במשאית, משם הן הובלו לאחסון במכון כלשהו בדרום. רק שהגיעו החיטים בשלווה למקומם, נפרדו מהן המשגיחים, כשהקוצרים והמשגיחים שבים איש ואיש למקומו ולביתו, מודים לקב"ה על שהחוויה הבלתי שגרתית הזו הסתיימה בשלום, בלי שיהיו כלל נפגעים. כל הסיפור הזה היה אמור להישכח, אלמלא... עברו כמה ימים נוספים של מלחמה, ואז שמעו כולם על חולית המחבלים, שהגיחה מאחת המנהרות שבעזה לעבר קיבוץ סופה, שבעוטף עזה. כל עם ישראל שמח והודה לקב"ה על הנס, אבל רק מעטים ידעו עד כמה גדול הנס הזה, ואיזו השגחה פרטית התגלתה אז. מדובר היה מנהרה שהתחילה בעזה, והסתיימה ב... שדות החיטה, שבהם שהו המשגיחים זמן כה רב. הסיבה לבחירתם של השדות ביעד מעודף למנהרות לא הייתה מפתיעה. המחבלים, שעקבו במשך זמן רב אחרי הנעשה באזור ועשו עבודת חריש מדויקת, ידעו שבשדות צומחות חיטים לגובה רב, חיטים שיכולות לחפות ולטשטש. הם בוודאי קיוו שהחיטה הגבוהה הזו תסתיר אותם, לפחות, עד שהגיעו ליישוב עצמו, ואז כשגילו אותם, יהיה רח"ל מאוחר מדי, והם יצליחו לבצע את זממם. מה לעשות ש"ידידיהם" מקיבוץ סופה שכחו לעדכן אותם, שהיו אי אלו שינויים קלים בשדות הקיבוץ? איש לא סיפר למחבלים הארורים על העובדה הפשוטה, שהקמה הגבוהה, שאומנם יכלה להסתירם ולאפשר להם לנוע באין מפריע, נקצרה ואיננה עוד מקום. כך קרה, שבמקום לפגוש רוח מלטפת ושיבולים מגוננות ומסתירות, במקום לעשות את דרכם בתוך השיבולים הגבוהות, פגשו המחבלים אדמה ריקה מכל משהו שיכול להסתירם. אין ספק שעל שינוי כזה בתוכנית הם לא חלמו, וזה אפשר לתצפיתנים לזהותם מיד שגנחו מהמנהרה ולחסל את המחבלים שחדרו דרך המנהרה ללא שאף חייל ישראלי נפגע. מכל ניסיונות החדירה דרך המנהרות, שלדאבוננו חלקם נגמרו באבדות קשות בצד שלנו, היה זה הסיכול המוצלח ביותר תודות לנס שקרה. אחת העדויות המרגשות והמפעימות הייתה של אחד החקלאים במקום: "זו הפעם הראשונה שהחיטים שלי נקצרות לצורך מצות". הוא אמר, כשכל כולו הודיה, שיר ושבח. "עד היום לא היה צורך בחיטים שלי, והן נשלחו למאפיות הגדולות. הפעם הן נקצרו לצורך מצוה, ו'שומר מצווה לא ידע דבר רע', הוא ציטט, מלא התרגשות מהאמונה הגדולה שראה בעיניים. אכן, למשגיחים, לא נותר אלא להסכים עמו. "מצה שמורה", הם אמרו, "היא בודאי גם מצה ששומרת, הנה, הפעם שמרה עלינו המצה יותר מאשר אנחנו שמרנו עליה". אין ספק שמסירות נפש לדבר מצווה, כמו גם השמחה בקיומה, הן אלו שגרמו בס"ד לגילוי המוקדם של המחבלים, ולמניעת רצח נפשע של יהודים. ואתם, כשתאכלו בעוד פחות מחצי שנה מהמצות, זכרו שייתכן שהמצות שלכם הן אלו ששמרו והגנו, הן אלו שהצילו את יהודי סופה מהאסון... ב. **כתב אורחות צדיקים** שער הגאווה ...אבל העניין הזה הוא כמו שאמר הכתוב (משלי טז ז): "ברצות יי דרכי איש, גם אויביו ישלים אתו". וכך פירוש העניין: אם האדם לא יתהלל לפני בני אדם, ולא ישתדל למצוא חן בעיניהם בעשותו מעשיו הטובים, ואף על פי כן אוהבים אותו – זהו ראיה גדולה שהקדוש ברוך הוא אוהב אותו,

בן איש חי והליכות עולם פ' ויצא וישלח דיני אשר יצר ותיקון חצות

פרשת ויצא **[י]** לא ידבר שום דיבור בבית הכסא אפילו דברי חול אך מותר לנחור דאינו מוציא אותיות מפיו: **[לצורך הפסד ממון או חולי או להשיב לקריאה טלפונית יש לו על מה לסמוך אבל יקצר כמה שאפשר -ה"ע]**

[יא] יזהר לקנח היטב, דצואה בפי הטבעת מעכבת התפלה, ועיקר הרחיצה במים, כמו שכתוב ומצואתו לא רוחץ, ולקנח בנייר אין נקי בזה:

[יב]אם הטיל מים או עשה צרכיו ושכח ולא בירך, תוך חצי שעה יברך , אם עבר יותר מחצי שעה לא יברך אשר יצר בשם ומלכות,**[אפשר עד שעה וחומש-ה"ע ואם הוצרך לנקביו תוך שבעים ושתיים דקות יברך רק אחר שיטיל מים שנית]** ואם נסתפק אם בירך או לאו לא יברך בשם ומלכות, ויהרהר שם ומלכות בלבו, ואם הטיל מים או עשה צרכיו ב"פ בזה אחר זה לא יברך אלא רק פעם אחת

[יג] ברכת אשר יצר קודמת לברכה אחרונה על אוכל שהיא יותר תדירה [ברכת המזון וכן אם אכל עוגה וצריך לברך על המחיה קודמים לאשר יצר ואם חושש שמא ישכח יקדים אשר יצר]

[יד] אף על פי דמותר להרוג כינה באצבעות ימין, עם כל זה אסור לקנח באצבעות ימין מפני שקושר בהם תפילין אלא יקנח באצבעות שמאל כי שם אינו כורך התפילין על אצבעותיו ולכן יזהר שלא יקנח באצבע שכורך עליה שלש הכריכות והיא נקראת אמה, אלא באחרות, ואם אי אפשר לו בכך, אז יקנח גם בכל אצבעותיו , וגם הנשים יקנחו בשמאל ולא בימין מטעמים אחרים:

[טו] וכל אדם צריך להבין פירוש ברכת אשר יצר: **[כל המברך אשר יצר בכוונה סגולתו שלא יצטרך לרופא ולא לרפואותיו- סדר היום פרק כוונת ברכות]**

[טז] אסור להרהר בדברי תורה בבית הכסא, ומבואות המטונפות, וכן בבית המרחץ הפנימי, והוא הדין דאסור להרהר בצרכי מצוה, הן בענין צדקה, הן בצרכי שבת, הן בצרכי סוכה ולולב ומצה וכיוצא, ויזהר במרחץ שלא יזכיר שם אדם הנקרא שלום [**הליכות עולם**-אדם ששמו שלום יכול לקרא לו במרחץ ובמקום הצורך מותר להרהר בצרכי מצווה כגון צדקה אף על פי שאסור להרהר בדברי תורה] , וכן לא יזכיר שם שבת, דשבת שמא דקב"ה וכן נקרא שלום

פרשת וישלח דיני תיקון חצות [א]לשינת הלילה אל ישן פחות משש שעות שאז יוצא ידי חובת בריאות גופו, ולא יותר על שמונה שעות שתזיק לו רבוי השינה, ואם יזדמן שפוחת משש שעות שינה לצורך מצווה וכו' יהיה בטוח שלא ינזק בריאות גופו, כגון ליל שישי וליל ערב ראש חודש וכן לילות של חודש אלול ועשרת ימי תשובה וכיוצא, יותר טוב שישן בלילה בחצי הראשון ולא בחצי השני, ויש בזה בריאות הגוף, וכן תיקון הנפש והעולמות, , וגם הנשים, טוב שישנו בתחילת הלילה, ויקומו באשמורת הבוקר:

[ב] הקם בחצות לילה ולמד תורה וקשה לו להיות ניעור עד הבוקר, ישן שנית וישתדל לקום מעט קודם עמוד השחר לעסוק בתורה, לחבר הלילה עם היום בעסק התורה,וגם בערב יחבר היום והלילה בלימוד תורה

[ג] ירא שמים יקדים לבדוק נקביו קודם עלות השחר, כדי שלא יהיה בעלות השחר בחיבור הלילה והיום בבית הכסא, והניעור כל הלילה אם הוא מסופק בזמן עלות השחר, ברגעים שהוא מסופק בהם יאמר שירות ותשבחות **[הליכות עולם -אם מסתפק בעלות השחר ימשיך ללמוד רגיל עד עלות השחר בוודאי]:**

[ד] זמן תיקון חצות הוא אחר י"ב שעות מחצות היום לפי הקבלה כשהחמה בראש כל אדם, והרב בית דוד ז"ל סבירא ליה דהנץ החמה אינו כשנראה לנו זריחת חמה בארץ, אלא הוא שעה אחת קודם שתעלה השמש על הארץ , בבגדד נהגו כסברת הבית דוד מחמת דוחק הציבור לגבי נטילת לולב ותפילה, אמנם עם כל זה בענין תיקון חצות אין עושים לפי ה"בית דוד" והמדקדק על עצמו להיות ניעור בנקודת חצות יזהר גם לפי סברת בית דוד ז"ל וכן המדקדק בעונה אחר חצות די לנהוג כסברת בית דוד,**[ה"ע- דחה לגמרי את סברת הבית דוד]:**

[ה] אין אומרים תיקון רחל ,לא בימי העומר, ולא בעשרת ימי תשובה ,ולא אחר המולד קודם ראש חודש ואף על פי שמתוודים בו ביום , ולא בבית האבל ובבית החתן , וגם היחיד בינו לבין עצמו לא יאמר תיקון רחל בבית החתן, מיהו בליל המילה היחיד יאמר בצנעא ובלחש, אבל אבי הבן עצמו לא יאמר דיום טוב שלו הוא:**[וכן המוהל והסנדק ה"ע]**

[ו] אין הנשים אומרים תיקון חצות**[ה"ע- נשים יכולות לאמר תיקון חצות]** גם לא יאמרו התנ"ך בליל חג השבועות, אבל לימוד של משנה תורה ותהלים בליל הושענא רבא נהגו ללמוד בבית הבן איש חי:

[ז] תיקון לאה אין אומרים בליל שבת, ור"ה, וכפור, ופסח, שבועות, וסוכות, וש"ע, ולא בחול המועד פסח, אבל בחול המועד של סוכות אומרים תיקון לאה:

[ח] אחר עמוד השחר לא יאמר תיקון חצות, לא תיקון רחל ולא לאה ,**[ה"ע- תיקון לאה בלבד יכול לומר לאחר עמוד השחר]**

[ט] תיקון חצות עדיף מלעסוק בתורה וכן תיקון חצות עדיף על סליחות כשאין זמן לשניהם:

[י]כשיאמר תיקון חצות ישנה מקומו מתחילת תיקון רחל עד אחר שיגמור תיקון לאה, בכל מקום שאומר בין בביתו בין בבית הכנסת וקודם שיאמר פתיחת אליהו זכור לטוב אז ישב במקומו העיקרי שרוצה ללמוד, וכשאומרים רק תיקון לאה אין צריך לשנות מקומו, והנותנים אפר במקום תפילין יניחו אותו עד גמר תיקון לאה: [יא] כשאומר תיקון חצות תשב בפתח סמוך למזוזה, וטוב שתהיה הדלת פתוחה אם אפשר, ויפרוש בגד על הקרקע, דאין לישב על הקרקע ממש, ותסיר מנעליך , ותכסה ראשך בגלימא, ותקח אפר מקלה ותשים במקום הנחת תפילין ש"ר, ותכוף ראשך ותחבק פניך בקרקע ממש, ותכוון להצטער על שריפת התורה שנעשית אפר, גם תכוין להצטער שבעוה"ר משנחרב בית המקדש נמסרו סודות התורה ורזיה לחיצונים, כשתאמר על נהרות בבל תכוון לבכות על חרבן בית המקדש,ובמזמור לאסף תכוון לבכות על הריגת הצדיקים,וכשתאמר עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלים, תקום תרחם ציון ותבנה חומות ירושלים, תכוין ציון כנגד רחל וירושלים כנגד לאה, ואחר כך תשב במקומך העיקרי ותעסוק בתורה, ויש נוהגים לומר אחר תיקון לאה מזמור בשוב ה' את שיבת ציון ובקשת מלך רחמן רחם עלינו וכו' ויהא רעוא וכו', וכן נוהגים, בשנת השמיטה בארץ ישראל אין אומרים תיקון רחל, גם פסוק עד אנה בכיה בציון אין לאומרו, כי בפסוק זה נרמזה רחל, וכן אין לאומרו כל הימים שאין אומרים תיקון רחל, ואחר תיקון לאה המנהג לומר פתיחת אליהו זכור לטוב, לסמוך עסק תורה לשמה לתיקון לאה: אסור להגות את השם ככתבו וגם אם יקראנו במילוי כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ולכן יאמר בפתח אליהו "מלגאו איהו אות יו"ד ואות ה"א ואות וא"ו אות ה"א, שמפסיק על ידי המילה "אות"

[יב]נהגו לומר המזמורים בקינה אבל לא יאמר בטעמיהם

[יג] נוהגים לומר ודוי לפני תיקון חצות, ובאלול שאומרים וידוי בסליחות, לא יאמרו הוידוי בתיקון חצות דהוי ככלב השב על קיאו כיון שהתוודה כבר בסליחות:

[יד]אם אחר תיקון חצות אומרים פסוקים יאמרו קדיש יהיה שלמא ואם אומרים פתח אליהו יאמרו "על ישראל

[טו] שויתי ה' לנגדי תמיד, זה כלל גדול בתורה שלא יסיח האדם דעתו מפחד השי"ת ומהדר גאונו, שישים אל לבו תמיד שהוא יתברך מלא כל הארץ כבודו, לכך חייב להתנהג בדרכי הצניעות אפילו בחדר לבדו והדלת סגור שלא יעמוד ערום לגמרי, אלא בעת הצורך במרחץ וכיוצא, אבל כשמחליף שמלותיו לא יפשוט המכנסיים אלא עד שילבש החלוק, או יחליף המכנסיים בעוד שהחלוק הישן עליו, ואחר כך יחליף החלוק וזה האופן יותר נכון להקדים המכנסיים, ואל יאמר מי רואני ערום, כי יזכור שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו והוא נזהר לכבוד השי"ת:

[טז] לא ילבוש ב' מלבושים ביחד דקשה לשכחה, גם ידקדק בחלוקו ללבשו כדרכו, ואם לבש חלוקו הפוך ילבשנו כראוי, ולא ילך בקומה זקופה, ואל ילך בגילוי הראש ויזהר שלא ישב גם כן בגילוי הראש אפילו רגע אם לא לעת הצורך ואפילו במרחץ בבית החיצון יכסה ראשו עד שיכנס לבית הפנימי ואסור להזכיר את השם בגילוי הראש, וכסוי בידו לא מועיל אבל רק יד חבירו מועיל:

[יז] כשרוחץ ידיו ירחץ ימין תחלה, וכשרוחץ כל גופו ירחץ בראשו תחלה, וכשלובש מלבושיו ילבש על ראשו תחלה, ואם ילבש בגד לראשו יפריע ללבוש את בגדו ,ילבש הבגד תחילה ואחר כך ילבש בגד לראשו[יח] לא ילך יחף, ולא ילך בלי גרביים ,בקיץ ובחורף, ובפרט בתפלה שנאמר על זה הכון לקראת א-לוקיך ישראל:

זוהר הקדוש השומר פיו זוכה לרוח הקודש

רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (אסתרה) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וְגוֹ'. מְגִלַּת אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמְרָה, וּמִשּׁוּם זֶה כְּתוּבָה בֵּין הַכְּתוּבִים. וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁנֶּחֱלַשׁ כֹּחַ הַגּוּף, וַהֲרֵי קַיָּם בְּרוּחַ בְּלֹא גּוּף,(כיון שצמה שלושה ימים) אָז - וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת. אֵיזוֹ מַלְכוּת? אִם תֹּאמַר שכוונת הפסוק לִלְבּוּשׁ כָּבוֹד וְאַרְגָּמָן, הֲרֵי לֹא כָּךְ נִקְרָא.שלא כתוב בגדי מלכות אֶלָּא וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, שֶׁהִתְלַבְּשָׁה בְּמַלְכוּת עֶלְיוֹנָה קְדוֹשָׁה, וַדַּאי לָבְשָׁה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. **מָה הַטַּעַם זָכְתָה לְמָקוֹם זֶה?** מִשּׁוּם שֶׁשָּׁמְרָה פִּיהָ שֶׁלֹּא לְהַרְאוֹת דָּבָר. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (אסתר ב) אֵין אֶסְתֵּר מַגֶּדֶת מוֹלַדְתָּהּ.

וְלָמְדְנוּ, כָּל מִי שֶׁשּׁוֹמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ, זוֹכֶה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְכָל מִי שֶׁסּוֹטֶה פִּיו לְדָבָר רָע, הֲרֵי וַדַּאי אוֹתוֹ דָּבָר רָע עָלָיו. (ואם לא,) הֲרֵי נְגָעִים אוֹ צָרַעַת שֶׁשּׁוֹרְפִים כְּנָחָשׁ עָלָיו, וְהֲרֵי פְּרָשׁוּהוּ

אַשְׁרֵי חֵלֶק הַצַּדִּיקִים בָּעוֹלָם הַזֶּה וּבָעוֹלָם הַבָּא. וְאַף עַל גַּב שֶׁהֵם בְּמָקוֹם אַחֵר, בְּעוֹלָם אַחֵר עֶלְיוֹן, זְכוּתָם עוֹמֶדֶת בָּעוֹלָם הַזֶּה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. וּבְשָׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל חוֹזְרִים בִּתְשׁוּבָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וּגְזֵרָת נִגְזֶרֶת עֲלֵיהֶם, אָז קוֹרֵא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לַצַּדִּיקִים שֶׁעוֹמְדִים לְפָנָיו לְמַעְלָה וּמוֹדִיעַ לָהֶם, וְהֵם מְבַטְּלִים אוֹתָהּ גְּזֵרָה, וְחָס הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל. אַשְׁרֵי הַצַּדִּיקִים, שֶׁעֲלֵיהֶם כָּתוּב (ישעיה נח) וְנָחֲךָ ה' תָּמִיד וְגוֹ'.

סגולה להנצל מידי הישמעאלים

להקפיד שלא לדבר ,לאחר שיוצא מבית הכסא עד שנוטל ידיו וכן ליטול ג' פעמים לסירוגין על ידיו בספר עיוני הלכות חלק ב עמוד שעב נכתב שהרבי מביאלא ביקש מהגה"צ רבי אלחנן הלפרין זצ"ל, גאב"ד רדומישלא , הסכמה לספרו, אמר לו הרב הלפרין, ששמע מחכמי הספרדים בירושלים שיש סגולה להנצל מרציחת הישמעאלים,:

כל המקפיד שלא לדבר לאחר שיוצא מבית הכסא עד שנוטל ידיו וכן ליטול ג' פעמים לסירוגין על ידיו יינצל מהם. [מהישמעאלים]

הרב אנגלנדר מספר לרבי מביאלה שלפני כעשור ראה את הסגולה זאת בספר 'עיוני הלכות' ומאז מקפיד מאד בדבר זה הוא וכל משפחתו ותולה את הצלת בנו בדבר הזה בנו בפיגוע שהיה בב"ב לחובש שירד למטה במטרה לעזור והמחבל כיון אליו הנשק ולא הצליח לירות ברובה פשוט נס **סופר כי הרה"צ רבי ישראל קאהן,** בן האדמו"ר מתולדות אברהם יצחק, סיפר כי גם הוא מקפיד על הסגולה מחכמי הספרדים ולפני 22 שנה גם ניצל מערבי אכזרי שכיוון אליו סכין וניסה לדוקרו ובדרך נס ניצל. [אור השבת]

חייב אדם לקבוע עיתים לתורה כל יום חוק בל יעבור כותב הרמב"ם חייב אדם לקבוע עיתים לתורה בין עני בין עשיר בין בעל אשה וילדים בין בעל יסורים , כל יהודי מחוייב בדבר ,כותב השולחן ערוך ולא יבטלנו את קביעות העיתים לתורה אפילו סבור להרויח ממון הרבה לימוד תורה קודם להכל

אמר רבי יוחנן (תענית ט) מאי עשר תעשר עשר בשביל שתתעשר כל הרוצה לראות ברכה בממונו יקפיד על מעשר כספים לתת 01% מרווחיו ואזי יזכה לפרנסה בשפע וכפי שכותב טור ביורה דעה סימן רמז והרמ"א שם שהצדקה מעשרת זהו פסק הלכה שצדקה מעשרת לא סגולה אשרי המשיב לליבו דברי חז"ל אלו ואזי נוחל גם עולם הזה וגם עולם הבא

שואל ומשיב / הרב יהורם חדד שליט"א — נכתב לעורר לב המעיינים בלבד לא למעשה

שאלה: אדם שבונה חומה בין הוילה שלו לשל חברו וחברו רוצה גדר רגילה כפי שמקובל האם צריך להשתתף בהוצאות או רק בשויי של גדר תשובה אם מקובל להניח בין אחד לשני רק גדר ויוטה אינו יכול לכופו לגדר אבנים צריך לברר מהו המנהג כמבואר בסימן קנז סעיף ד וכתב הרמ"א אם אין מנהג ידוע בעיר יתקן לפי ראות עיני הדיין על פי מומחים וסמ"ע שם חלק והביאו הנתיבות ואמרו שאם אין מנהג אזלינן בתר הפחות שבגדרות

שאלה רחל ביקשה משירה שתעשה בייבי סיטר ואמרה לה שכולם לוקחים 8 ₪ לשעה והסכימה .לאחר זמן התברר לה שלא לוקחים פחות מ 15 ₪ לשעה כמה צריכה לשלם תשובה: הרמ"א בסימן שלב ס"ד שאם בעל הבית הטעה את הפועלים והתברר לאחר מכן שהסכום הרבה יותר גבוה מהסכום שאמר לו הבעל הבית שגובים הסיכום בניהם בטל ומשלם להם את הפחות שבפועלים שמקובל לתת והש"ך ס"ק ט"ז חולק שכיון שאמר להם סכום והסכימו סבר וקביל אפילו שהיה בטעות שאלה: ראובן גזל משמעון מקדחה ועכשיו רואה את המקדחה בביתו של ראובן האם מותר להכנס לבית כשהבית ריק ולקחת את המקדחה תשובה: אם יש עדים שזוהי המקדחה שלו יכול לקחת לו את הבית ואם מפריע לו מותר לו אפילו להכותו אם אין לו אפשרות אחרת ואם אין עדים ואין עדים בזמן שהוא לוקח ממנו יכול לקחת את המקדחה ונאמן במיגו שלא גזלה

הקב"ה רופא כל בשר ומפליא לעשות

כל המחלה אשר שמי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך התורה הקדושה אומרת לנו תדע שאני ה' רופאך כשאדם הולך לרופא [וחייב הרופא לרפאות כשצריך כמובא ביו"ד של"ו ס"א ורשאי לגבות תשלום} צריך להחדיר לעצמו שלא הרופא הוא המרפא אלא הקב"ה הוא מרפא ורק שלח את הרופא כשליח שירפא את האדם החולה הגמ' בברכות דף ס. אומרת אמר רב אחא: הנכנס להקיז דם אומר: יהי רצון מלפניך ה' א-להי שיהא עסק זה לי לרפואה ותרפאני, כי אל רופא נאמן אתה ורפואתך אמת, לפי שאין דרכן של בני אדם לרפאות אלא שנהגו **רש"י שם** מסביר שאין דרכן של בני אדם וכו' - כלומר: לא היה להם לעסוק ברפואות אלא לבקש רחמים.

.אמר אביי: לא יאמר אדם כך שאין דרכם של אדם להתרפאות , שתני דבי רבי ישמעאל: ורפא ירפא - מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות. **רואים מדברי הגמ'** לעיל שרפואה היא רק להרבות בתחנונים ואף שאביי חלק על זה ואמר שיש רשות לרפא אינו חולק על דבריהם שיש להרבות בתחנונים שזה מרכיב חשוב ברפואה **ונפסק בשולחן ערוך סימן ש"ל** ס"ד הנכנס להקיז דם, אומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהי שיהא עסק זה לי לרפואה כי רופא חנם אתה; ולאחר שהקיז, יאמר: ברוך רופא חולים.

וכתב המשנה ברורה שם ס"ק ו להקיז דם - וה"ה בכל דבר רפואה יאמר זה ולא יחשוב שתהיה איזה דבר לו רפואה אלא ע"י הבורא ית"ש ולכן ע"י תפלה זו ישים בטחונו בו ויבקש ממנו שתהיה לו לרפואה:כיון שעיקר הריפוי הוא משמים רק שהקב"ה ריפא אותו על ידי שליח שהוא הרופא לכן חייב לפני כל ראוה להתפלל שידע שהקב"ה הוא המרפא

סיפר הרב לוגסי שליט"א , אחד מידידי, שפעם חלתה אשתו והסתבכה בניתוח מסובך. מן השמים נזדמן לו רופא "עם לב" שטיפל באשתו במלוא המסירות והתגבר על הסכנה שריחפה עליה. לאחר הכל נתבקש הבעל ליכנס לרופא לשם כמה הנחיות בטיפול אשתו, ובדרכו חשב הבעל, כיצד אביע תודתי לרופא זה כיהודי מאמין. מצד אחד עליי להודות לו ולהכיר לו טובה, ואמנם מאמין אני שהצלחתו הנה אך ורק בישועת ה', אולם אם אודה לו באופן שישתמע שאינו אלא אמצעי לרפואת אשתי - ייפגע, שהרי אין לו מושג באמונה וביכולת ה'. והנה, בעודו שוקל כיצד יטעים וייפה דיבורו, החל הוא במילות הכרת תודה לרופא, ולהפתעתו עצרהו הרופא: "הנך יהודי מאמין, נכון? אם כן, תן תודה לאלהיך! הניתוח של אשתך היה מדי מסובך בשביל להודות לי, היתה כאן יד ה'!" ומספר לי אותו הבעל: בוש ונכלם עד עומק נשמתי עם נקיפת מצפון נוראה עזבתי את אותו רופא, בחושבי: ריבונו של עולם, מילים אלו היה צריך הרופא להקדים ליז! רופא חילוני, לא שומר מצוות, ממנו הייתי צריך לשמוע דברי אמונה שעליהם משתדל אני כל ימיי!

כיון שהרופא האמיתי הוא הקב"ה צריך אדם להתחזק בתורה ובמצוות בתשובה תפילה ובצדקה שהם המרפאים העקריים

מעשה היה באדם שאחד מבני ביתו חלה, ופנה ל"סבא מנוברדוק" זצ"ל שיארגנו תפילה בישיבה על החולה. הרב אמר לו, אם יש באפשרותו לתמוך בישיבה, וכידוע מסירות נפשו העצומה שבה הקים ה"סבא" את ישיבותיו מול עיניהם השטניות של הקומוניסטים, והיה זקוק לתמיכה בישיבותיו. ענה לו אותו אחד, שמצבו לא מאפשר לו כל כך לתרום. הרב שמע את דבריו והסיט את השיחה לנושאים אחרים, ומנושא לנושא שאלו לאיזה רופאים הלך וכמה שילם לצורך הטיפול, והלה ענה שכבר נתייאש, אחר שהלך כבר לכל הרופאים ושילם הון רב, ולכן מחלה הוא פני הרב להתפלל לה' להחלמתו של החולה. תכף ענהו הרב: אמור לי, לרופאים הנך אומר שהוצאת הון רב ולא עזבת רופא ותרופה שלא קנית בכסף מלא, וכשהנך בא לבקש תפילה - תפילה מריבונו של עולם שאין כמוה מועילה - רוצה אתה זאת דווקא בחינם ואינך מוכן לשלם משהו לטובת הבחורים שיזעקו לה' בתחינה ובקשה לרפואת החולה?!

התלונן העו"ד, כי הוא נמצא בצרה גדולה.בעבודתו קיבל עליו להיות פרקליט של גוי אחד שהסתבך בענין פלילי, ובמהלך המשפט התגלה כי הלקוח הזה רמאי גדול, עד שהשופט לא חסך שבט-ביקרתו גם מהעו"ד שלו, ואותו האשים כי היה מודע לרמאות לקוחו, ועל כן החליט להעמיד למשפט גם את העו"ד. ידוע, כי באנגליה מתנהל כל הענין המשפטי בדרך קפדנית ביותר, השופטים מדקדקים לא רק עם הנאשמים העומדים למשפט אלא גם עם עורכי הדין שלא יהיה עליהם שום רבב, ולכן נשקפה לעו"ד שלפנינו סכנה גדולה, שלא רק שיפסלו אותו מכאן ולהבא מלעסוק במקצועו, אלא עלולים עוד להטיל עליו עונש כבד עם קנס. אמר לו הרב, שמע נא ידידי, העצה הטובה ביותר היא, שתעשה ככל אחינו בית ישראל להתפלל לבורא עולם שיוציא אותך מצרה זו. השיב העו"ד מה, לבקש מה'? - אינני יכול, פעם כבר בקשתי ממנו ישועה והבטחתי לו שיותר לא אבקש. לפני מספר שנים הוזמן לאוסטרליה למשך כששה חודשים, ולקח עמו את בתו היחידה והאהובה. ובהיותם שם חלתה לפתע הילדה בצורה קשה והוזעקה מיד לבית החולים, שם ערכו לה סידרה של צילומים, ונתגלה כי לקתה במחלה הנוראה ל"ע. מיד פתחו בסדרה של טיפולים, אך עברו שבועות מספר ומצבה התדרדר עד שיום אחד בשבת, אמר הרופא לאביה העו"ד, כי מצבה קריטי ולא נותרו לה אלא שעתיים שלוש. האב היה מזועזע ונחרד, אך פתאום נפלה החלטה בלבו ללכת מיד לבית הכנסת, אמנם הרבה לא ידע, לא זכר שום דבר של יהדות, זולת שביום הבר מצוה לקחו אביו לבית הכנסת והניח תפילין. זה היה כבר בשעות הצהרים חיפש ומצא בית הכנסת. נכנס פנימה ובהיות לבו מר עליו אמר, "רבונו של עולם, אני מוכרח לבקש ממך דבר ואני מבטיח לך שיותר לא אבקש כלום. אני מבקש ממך שבתי היחידה תשאר בחיים". כך עוד נשאר זמן מסוים בבכיו, עד שלפתע חש הקלה על לבו. באותו רגע גמר בדעתו לחזור לבית החולים לראות את המצב. והנה בשובו מבית החולים, מקדם הרופא את פניו ואומר, דבר פלא ומוזר, היא פקחה את עיניה. מיד ערכו לה בדיקות וכבר למחרת בבוקר בקשה לשתות, ועד שכעבור שבועיים היא כבר ירדה מן המטה. וערכו עוד בדיקות יסודיות וכולם התפעלו, נס ופלא, אין שום דבר. ומרוב התפעלותם הלכו הרופאים המטפלים והראו את הצילומים הראשונים שהראו בבירור את הגידול, ואת הצילומים החדשים שבהם לא נמצא שום דבר, וכולם הודו כי זה רק נס משמים. סיים העו"ד את סיפורו, עתה הלוא שמעת שהבטחתי לה' שלא אבקש יותר. אמר לו הרב, אף על פי כן, דע לך כי בורא העולם רחום וחנון ושמח שאנו מבקשים ממנו עוד פעם ועוד פעם, ולעולם לא נמאס לו חס ושלם מאתנו. מששמע כך, הלך והתפלל שוב מכל ליבו, ותפלתו הועילה לו, ויצא מן המשפט זכאי. כותב צדקת הצדיק אם אדם מתפלל להקב"ה מקירות ליבו ובמיוחד דמעות שליש מובטח שיענה

הרמב"ן כותב מה לרופאים בבית ה' העוסק בתורה ומצוותיה אין לו לחוש לרופאים אלא לבטוח בה'

ואכן מסופר על החפץ חיים **במקום ללכת לרופא – עלה להתפלל בעליית הגג...**"אמִי סִפְּרָה לִי בִּנְעוּרַי", סִפֵּר בְּנוֹ שֶׁל הֶחָפֵץ חַיִּים, שֶׁכְּמְעַט וְלֹא שָׁאֲלָה כְּלָל רוֹפְאִים כְּשֶׁגִּדְּלָה אוֹתָנוּ, וְאִם קָרָה וּמִישֶׁהוּ מִבְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה חָלָה - אָמַר הֶחָפֵץ חַיִּים לְחַלֵּק פּוּד [שְׁמוֹנָה עָשָׂר קִילוֹגְרַם] לֶחֶם לָעֲנִיִּים, וְהוּא [הֶחָפֵץ חַיִּים] עָלָה לַעֲלִיַּת הַגַּג לְהִתְפַּלֵּל, וְהַמַּחֲלָה סָרָה...

צדקה פועלת ישועות כשהיא מגיעה למקומות צדקה הזקוקים באמת וכן בהחזקת תורה שמנהלים זאת לשם שמים

מעשה באברך שבנו סבל כל הזמן מדלקות אוזניים עד שנוצר לו חור באוזן והיה צריך ניתוח כפתורים אותו אברך חשב להתייעץ עם פרופסור בעל שם בתחום אולי יש אפשרות למנוע את הניתוח הפרופסור דרש סכום גבוה לאחר כמה זמן אמר לעצמו האברך מה כבר יכול לומר הפרופסור בשונה מרופאים אחרים וכי הוא אלוקים והחליט שאת הכסף שהוא חושב לתת לפרופסור יתן לכולל ערב לאחר חודשיים אשת האברך באה לבקור אצל רופא אף אוזן גרון שהיה מטופל הילד אצלו ,הרופא רואה שהחור נסתם הרופא אומר לה את בטוחה שזה הילד עונה לו האם אין לי ילד אחר זה הוא ואז הוא אומר עכשיו אני רואה באוזן צלקת קטנה רושם לחור שנסגר

מילי דבדיחותא: **קוף במנהטן התחיל לדבר ולומר לבעליו חביא לי סוס חביא לי סוס . מיהר בעליו וסיפרה זאת לחמסניק. למחרת באו החמסניק ובעליו ליד הקוף . משהתקרבו בקע קול מהקוף : "ביקשתי ממך שתביא לי סוס, לא חמור...**

רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיחותא ובדחי רבנן לסוף ישב באימה ופתח בסוגיא **[שבת ל:]**

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרון דוד ושלמה הוא יברך וישמור וינצור ויעזור וירומם ויצלח את התורמים היקרים ובני ביתם: חדד אשר, דוד ושרה חניה, צבן יגאל וציפורה, יצחק וויכבד תהלה חדד, גד חדד, ישראל וקרין חניה, ציפורה חדד ומשפחתה, חי ואביבה חדד, דבולון וברברה חדד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה כהן, אליהו ורות נחמה חדד, רפי ואביבה זגדון, שמואל ונורית חדד, כהן שמעון ומרים, מיכאל ואליס חדד, עמוס רזיאל ואוריה חדד, יהונתן ושלת חדד, הדס ודניאל פראנצ', יוסף ומינה חדד, הרב אסף נתן, בת שבע חדד וכל משפחתה , אברהם וסיגלית מסס, ר' יעקב צבאן, דוד ואילנה ביתן, ר' יעקב אזוביב, כהן רחמים וסוזי, בר רבקה ובן ,מזושן יונתן , לזיווג הגון תהילה בת שרה, רות בת תמר, רבקה בת רות עינב ליטל ומזל אורין בני ציפורה . שתורמים לכוללי קול כמוסן, כולל יום ,כולל ליל ששי, כוללי בין הזמנים ,ועוד] ולעלון השבועי. מלך מלכי המלכים ברחמיו ישמרם ויחיים מכל צרה ונזק יצילם יגביה כוכב מערכתם ובכל אשר יפנו ישכילו וכל אשר יעשו יצליחו ויבטל הא-ל מעליהם כל גזירות קשות ורעות ויגזור עליהם הא-ל גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות התורה תגן בעדם וימלא כל משאלות ליבם לטובה, לחיים טובים ומוצלחים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונהיה תמיד שמחים ומאושרים אכי"ר. לע"נ: יורם בן זילו, רחל בת מזלה ,אליהו בין מבירכה.

לקבלת העלון במייל: ALON.DVAR.HAMELEH@GMAIL.COM 054-8464024 כל הזכויות שמורות לצורך זיכוי הרבים הכל מותר

העלון מוקדש להצלחת יהונתן ושילת חדד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם הפסוק ימלא ה' כל משאלותך ויקוים בהם הפסוק והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וכל אשר יעשה יצליח ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ותלמידי חכמים